

Το Καστελόριζο αποτελεί το «κλειδί» για τη διχοτόμηση του Αιγαίου.

από τον Νικόλαο Λ. Μωραΐτη, Ph.D.*



Ανακήρυξη ΑΟΖ, Υφαλοκρηπίδας, οριοθέτηση συνόρων με Ευθείες γραμμές βάσης, διασφαλίζουν την εδαφική μας κυριαρχία.

Η Ελλάδα βρίσκεται αντιμέτωπη με μεγάλες αναθεωρητικές απειλές, ιδιαιτέρως στο Αιγαίο, όπου οι κίνδυνοι είναι άμεσοι για την ασφάλειά της. Το εθνικό συμφέρον αποτελεί το θεμέλιο λίθο της διασφάλισης της εθνικής μας κυριαρχίας, ακεραιότητας, ανεξαρτησίας και υπεράσπισης των συνόρων μας. Ελπίζω οι κρατικοί ιθύνοντες να γνωρίζουν την πασίγνωστη στρατηγική και στρατιωτική αντίληψη σύμφωνα με την οποία εκείνος που ελέγχει το Αιγαίο, ελέγχει την Ελλάδα.

Οι Ελληνοτουρκικές σχέσεις έχουν εισέλθει σε μια νέα περίοδο και αυτό το στοιχείο αναμφισβήτητα αποτελεί σταθμό στην ιστορία της σύγχρονης Ελλάδας. Ο στόχος της Τουρκίας είναι η διχοτόμηση του Αιγαίου, θέλει το μισό Αιγαίο για να επιτύχει τη φυσική προέκταση της ηπειρωτικής της ακτής, κάτω από την Ελληνική θάλασσα. Η Τουρκία δεν θα παραιτηθεί ποτέ των επεκτατικών της σχεδίων κατά της Ελλάδας και του Ελληνισμού, γενικότερα.

Το «κλειδί» για να διχοτομήσουν το Αιγαίο είναι το Καστελόριζο. Όλοι οι Έλληνες, κρατικοί ιθύνοντες και λαός, πρέπει να γνωρίζουν ότι το Καστελόριζο δεν είναι ένα απομονωμένο και απομακρυσμένο Ελληνικό νησί. Σύμφωνα με την Διεθνή έννομη Τάξη, το Διεθνές Δίκαιο και το Δίκαιο της Θάλασσας, το Καστελόριζο αποτελεί τμήμα μιας εδαφικής ενότητας που είναι το νησιωτικό σύμπλεγμα Καστελόριζου, Ρόδου, Καρπάθου, νησίδας Ρω και νήσου Στρογγύλης. Το Καστελόριζο αποτελείται από μια συστάδα νησιών που έχει ΑΟΖ και ενώνεται με την ΑΟΖ της Κύπρου.

Τα συμφέροντα των «δυνάμεων που διαμορφώνουν τις διεθνείς σχέσεις», θέλουν να ελέγξουν το Αιγαίο οικονομικά και στρατηγικά, στο πλαίσιο των νέων συσχετισμών συμφερόντων. Τους ενδιαφέρει η «γλώσσα» Ρόδου, Καρπάθου, Κάσου και Κρήτης όπου εκεί υπάρχει ΑΟΖ και υφαλοκρηπίδα. Γι' αυτό και αμφισβητούν την ελληνική κυριαρχία στον χώρο του Αιγαίου. Η στρατηγική «προσέγγιση» των μεγάλων δυνάμεων συνοψίζεται στο ότι η Ελλάδα πρέπει να κάνει υποχωρήσεις στην Ελληνο-Τουρκική διένεξη για να εξυπηρετηθούν οι δικοί τους στόχοι. Και αυτό γιατί το Αιγαίο αποτελεί τη θαλάσσια πύλη της περιοχής. Το Αιγαίο αποτελεί γεωστρατηγικό άξονα και έχει μεγάλη στρατηγική σημασία για την περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου διότι εκεί εμπλέκονται τα συμφέροντα των ΗΠΑ και της διεθνούς κοινότητας λόγω των υδρογονανθράκων, της μεταφοράς κοιτασμάτων, του εμπορίου και του ελέγχου των στενών και αποτελεί φραγμό για τη Ρωσία στο πλαίσιο της προσπάθειάς της για κάθοδο στη Μεσόγειο, και, βεβαίως, η Τουρκία ζητάει συνεκμετάλλευση στο Αιγαίο και φυσική προέκταση. Επίσης, εκεί εντοπίζεται και το πετρελαϊκό τρίγωνο μεταξύ Κασπίας, Μαύρης Θάλασσας και Ανατολικής Μεσογείου.

Οι Ηνωμένες Πολιτείες, το ΝΑΤΟ και η Γερμανία δίδουν το πράσινο φως στην τουρκική αρπακτικότητα και τη διχοτόμηση του Αιγαίου. Δεν θέλουν την Ελλάδα να έχει το απόλυτο κυριαρχικό δικαίωμα της αδιάκοπης συνέχειας του νησιωτικού και ηπειρωτικού της εδάφους. Θέλουν το Αιγαίο να ελέγχεται από διάφορους παίκτες. Οι μεγάλοι παίκτες θέλουν να ασκούν αυτοί τα κυριαρχικά δικαιώματα στην ελληνική περιοχή. Η Αιγιαλίτιδα ζώνη των 12ν.μ. τους χαλάει τα σχέδια. Όλοι μιλάνε για «διαπραγματεύσεις», για «διάλογο», για «συμφωνίες». Οι Τούρκοι λένε «να μοιραστούμε όλοι τον πλούτο του Αιγαίου» και οι ΗΠΑ εξακολουθούν να επιμένουν για συν εκμε-

τάλλευση του Αιγαίου με την Τουρκία. Η απάντηση προς τους μεγάλους παίκτες για την λύση στο Αιγαίο είναι μόνον μία και μοναδική: Με βάση τους εθνικούς και διεθνείς νόμους, να υποστηρίξουν τα κυριαρχικά δικαιώματα της Ελλάδας, όπως εκείνοι έχουν συμβάλει σε κάθε αντίστοιχη περίπτωση παράκτιου κράτους και όπως και πάλι οι ίδιοι έχουν εφαρμόσει σε σχέση με τη δική τους κυριαρχική επικράτεια και με τις μονομερές καταθέσεις κυριαρχικών δικαιωμάτων όλων των κρατών του κόσμου στον Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών. Όλες αυτές οι αποφάσεις παίρνονται με βάση τη Σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών για το Δίκαιο της Θάλασσας, τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της Χάγης και τις αποφάσεις των Διεθνών Διαιτητικών Δικαστηρίων.

Φυσικά, η Αμερική, η Γερμανία και το ΝΑΤΟ γνωρίζουν ότι όλα τα ελληνικά νησιά διαθέτουν ΑΟΖ και υφαλοκρηπίδα και ότι το Καστελόριζο αποτελεί ενιαίο τμήμα με την χερσαία εδαφική ενότητα. Γνωρίζουν πολύ καλά ότι στο νησιωτικό σύμπλεγμα Καστελόριζου έχουμε τη νησίδα Ρω και τη νήσο Στρογγύλη. Επομένως, λόγω των συσχετισμών, θεωρούν το Καστελόριζο σημαντικό, το θεωρούν ως το «κλειδί» για τα συνεχιζόμενα στρατηγικά τους σχέδια να μοιράσουν την Ανατολική Μεσόγειο. Πράγματι, το Καστελόριζο αποτελεί ζωτικό σημείο για τα συμφέροντα της Αμερικής, του ΝΑΤΟ και της Ευρώπης γι αυτό και εγείρουν θέμα Αιγαίου. Όλοι αυτοί αμφισβητούν την κυριαρχία μας στην ΑΟΖ, την υφαλοκρηπίδα, τον εναέριο χώρο, την αιγιαλίτιδα ζώνη, με επεκτατικά σχέδια στα νησιά.

Διαφαίνεται καθαρά ότι στόχος τους είναι η διχοτόμηση του Αιγαίου. Άλλωστε, η περίπτωση του Καστελόριζου είναι χαρακτηριστική. Το σχέδιο της Τουρκίας τίθεται σε εφαρμογή σε βάρος μας, αφού εξασφαλίζει πλήρως την συγκατάθεση της Ουάσιγκτον και του ΝΑΤΟ, προσπαθώντας να αποκόψουν το Καστελόριζο για να αποφύγουν την ένωση της ελληνικής ΑΟΖ με την ΑΟΖ της Κύπρου.

Η Τουρκία de facto δεν έχει ΑΟΖ γιατί βρίσκεται μπροστά της το Καστελόριζο και η συστάδα της Δωδεκανήσου. Ο λόγος που η Τουρκία δεν θέλει το Καστελόριζο ως γραμμή βάσης είναι το ότι αποκόπτει τη φυσική ακτογραμμή της, κάτω από το έδαφος, για να φτάσει στη Λιβύη, ώστε με αυτόν τον τρόπο να διαθέτει ΑΟΖ. Γι' αυτό ακριβώς υποστηρίζει ότι με το Τούρκο-Λιβυκό σύμφωνο «προχωρεί σε φυσική προέκταση της ηπειρωτικής ακτής

της, κάτω από την θάλασσα, στο βυθό, για να φτάσει στη Λιβύη, και να κάνει οριοθέτηση ΑΟΖ και υφαλοκρηπίδας». Η Τουρκία θέλει το βυθό, θέλει το ελληνικό έδαφος. Οι διεκδικήσεις της, το στρατηγικό της σχέδιο είναι να πάρει το μισό Αιγαίο. Εάν η Ελλάδα δεν εφαρμόσει πρακτικώς αυτά που της παρέχονται από το Διεθνές Δίκαιο για την διασφάλιση της κυριαρχίας της, θα χάσει τη μισή ελληνική επικράτεια.

Σύμφωνα, λοιπόν, με τη διεθνή πρακτική και νομοθεσία, τα νησιά του Αιγαίου αποτελούν αδιάκοπη συνέχεια του νησιωτικού και του ηπειρωτικού εδάφους. Τα Δωδεκάνησα έχουν θαλάσσιες ζώνες, ΑΟΖ και υφαλοκρηπίδα. Το Καστελόριζο ανήκει στο νησιωτικό σύμπλεγμα της Δωδεκανήσου, γι' αυτό έχει και πλήρη επήρεια. Σύμφωνα με το Διεθνές Δίκαιο, τη Σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών για το Δίκαιο της Θάλασσας, τη Διεθνή Πρακτική, και την εμπειρία που έχουμε από τις αποφάσεις των Διεθνών Δικαστηρίων για παρόμοιες περιπτώσεις, τα Δωδεκάνησα και το Καστελόριζο αποτελούν Ελληνικό νησιωτικό σύμπλεγμα. Η Σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών για το Δίκαιο της Θάλασσας του 1982 αναφέρει, ρητά, στο άρθρο 121, παράγραφος 2, ότι όλα τα νησιά και οι νησίδες διαθέτουν ΑΟΖ και ότι η ΑΟΖ ενός νησιού καθορίζεται με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που καθορίζεται και για τις ηπειρωτικές περιοχές.

Δεν πρέπει να λησμονούμε ότι, σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία όλων των κρατών, τη διεθνή νομοθεσία, τη διεθνή πρακτική, τον ΟΗΕ, αλλά και τη Σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών για το Δίκαιο της Θάλασσας, η εδαφική κυριαρχία ενός κράτους βασίζεται στην εδαφική του ενότητα. Το εθνικό έδαφος κάθε παράκτιου κράτους έχει χερσαία, θαλάσσια και εναέρια σύνορα. Η Αιγιαλίτιδα ζώνη αποτελεί εθνικό έδαφος μιας χώρας, επί του οποίου η τελευταία ασκεί την εδαφική της κυριαρχία. Και αυτό το έδαφος δεν διαιρείται και δεν τεμαχίζεται ποτέ, ούτε σε «γλώσσες» ούτε σε «φέτες», γιατί είναι ενιαίο. Εάν συμβεί κάτι τέτοιο, σημαίνει ότι εκχωρούμε μέρος της επικράτειας της χώρας μας. Για να γίνει πιο σαφές, η Αιγιαλίτιδα ζώνη της Ελλάδος είναι ο βυθός της, τα ύδατα της και ο εναέριος χώρος της. Αυτά τα σύνορα τα καλύπτει η Αιγιαλίτιδα ζώνη, που αποτελεί de facto κυριαρχία της Ελλάδας.

Παρόλο που η Ελλάδα υπέγραψε τη Σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών για το Δίκαιο της Θάλασσας το 1994 για την προστασία της, ακόμη δεν έχει ανακηρύξει την ΑΟΖ που είναι μονομερές της δικαίωμα. Εμείς παραβιάσαμε

αυτή τη Σύμβαση για το Δίκαιο της Θάλασσας, κάνοντας «μερική» οριοθέτηση της ελληνικής ΑΟΖ με την Αίγυπτο. Η ελληνική κυβέρνηση εξαίρεσε το Καστελόριζο από την ΑΟΖ, δίνοντάς του «μειωμένη επήρεια», «μειωμένη οριοθέτηση». Δηλαδή, οι κρατικοί ιθύνοντες απεμπόλησαν κυριαρχικά δικαιώματα και πρόδωσαν το Καστελόριζο.

Στη οριοθέτηση της ΑΟΖ με την Αίγυπτο, το εθνικό μας συμφέρον ήταν να υπερασπιστούμε την κυριαρχία και την εδαφική ακεραιότητα των νησιών μας, στηριζόμενοι στο άρθρο 121 της Σύμβασης των Ηνωμένων Εθνών για το Δίκαιο της Θάλασσας, η οποία δίνει πλήρη επήρεια στα νησιά, ΑΟΖ, υφαλοκρηπίδα, συνεχόμενη ζώνη και Αιγιαλίτιδα ζώνη. Με τη διαπραγμάτευσή της η Κυβέρνηση δεν υπερασπίστηκε την επήρεια των νησιών. Δηλαδή, δεν προασπίσανε τα ελληνικά συμφέροντα, ιδιαιτέρως σε Κρήτη, Ρόδο και άλλα νησιά.

Η Αίγυπτος, κανονικά, έπρεπε να χρησιμοποιήσει τη μέση γραμμή μεταξύ της δικής της ακτογραμμής και της Κρήτης. Αντί αυτού, ήθελε 60% να πάρει αυτή, και 40% εμείς. Δηλαδή, αυτή να πάρει 10% παραπάνω από την μέση γραμμή. Ο λόγος που, εδώ και 15 χρόνια, επεδίωκε η Αίγυπτος να πάρει αυτό το 60% της μέσης γραμμής, ήταν το ότι μέσα σε αυτό το 10% υπάρχει η περίφημη Λεκάνη Ηροδότου. Εμείς φύγαμε με αυτό το 10% από την ζώνη της Λεκάνης Ηροδότου, όπου υπολογίζεται ότι υπάρχουν τεράστια κοιτάσματα υδρογονανθράκων.

Εμείς δώσαμε περιορισμένη επιρροή νήσων, αυτό δηλαδή που είναι το αίτημα της Τουρκίας ότι, δηλαδή, τα νησιά μας έχουν «μειωμένη επήρεια». Εδώ, λοιπόν, χάσαμε κυριαρχικά δικαιώματα για να ανατρέψουμε μια παράνομη οριοθέτηση του Τουρκο-Λιβυκού συμφώνου.

Αντί να κάνουμε κήρυξη ΑΟΖ σε όλη την επικράτεια, κήρυξη Αιγιαλίτιδας ζώνης 12 ναυτικών μιλίων και αυτοί που θα διαφωνούσαν, θα τους πηγαίναμε στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης και το Δικαστήριο του Αμβούργου, εμείς αυτοδικαστήκαμε με τις χειρότερες αποφάσεις που θα μπορούσαν να βγουν εις βάρος μας.

Δυστυχώς, πολλοί Έλληνες κρατικοί ιθύνοντες και «επιστήμονες» έχουν παρασύρει με λανθασμένες γνώμες τους πολίτες, υποστηρίζοντας τον ισχυρισμό της Τουρκίας ότι το Καστελόριζο βρίσκεται μακριά από τις ηπειρωτικές ακτές της Ελλάδας και ότι είναι κοντά στις τουρκικές ακτές, γι' αυτό και δεν

έχει δική του ΑΟΖ. Ερωτάται: Δεν γνωρίζουν ότι τα ελληνικά νησιά αποτελούν αδιάκοπη συνέχεια του ηπειρωτικού-νησιωτικού εδάφους; Η Σύμβαση είναι σαφής, όπως επίσης και γνωστό το τί έκαναν όλα τα κράτη του κόσμου. Ας διδαχτούν και από τις αποφάσεις δικαστηρίων για τα σχετικά συμπλέγματα νησιών, όπως τα ελληνικά, που αναφέρονται στην ΑΟΖ και την υφαλοκρηπίδα.

Παρόλο που οι κρατικοί ιθύνοντες υποχωρούν ενδοτικά, κανείς τους δεν πληροφορεί το λαό σχετικά με αποφάσεις δικαστηρίων που αναφέρονται σε παρόμοιες περιπτώσεις με την Ελλάδα:

Πρώτον, η απόφαση του Δικαστηρίου της Χάγης, του 1992, μεταξύ Γαλλίας-Καναδά για τα νησιά Saint-Pierre και Miquelon, που ανήκουν στη Γαλλία, και απέχουν από αυτήν 2,200 ναυτικά μίλια μακριά, αλλά μόνον 9 ναυτικά μίλια από τον Καναδά. «Αυτά τα δύο νησιά αποτελούν Γαλλική εδαφική επικράτεια από το 1763». Το Διεθνές Δικαστήριο απέρριψε τον ισχυρισμό του Καναδά και αποφάσισε ότι η υφαλοκρηπίδα των νησιών αποτελεί συνέχεια υποθαλάσσιας έκτασης και δεν ανήκει στον Καναδά. Το ενδιαφέρον είναι ότι το δικαστήριο απέρριψε το θέμα της «μειωμένης επήρειας» των νησιών και αναγνώρισε στα νησιά υποθαλάσσιες και θαλάσσιες ζώνες 200 ναυτικών μιλίων.

Δεύτερον, κανείς δεν μιλάει για την ανάλογη απόφαση του Διεθνούς Δικαστηρίου του 1993 για την Οριοθέτηση της Θάλασσας, στην περιοχή Γροιλανδίας και Jan Mayen.

Τρίτον, κανείς δεν εξηγεί την απόφαση του Διεθνούς Δικαστηρίου για την Θαλάσσια Οριοθέτηση μεταξύ Νικαράγουας-Κολομβίας.

Τέταρτον, η απόφαση του Διεθνούς Δικαστηρίου για το νησί Serpent, στην Μαύρη θάλασσα, μια διένεξη μεταξύ Ουκρανίας και Ρουμανίας.

Πέμπτον η απόφαση του Διεθνούς Δικαστηρίου για το Δίκαιο της Θάλασσας στον Κόλπο της Βεγγάλης που αναφέρεται στη θαλάσσια οριοθέτηση μεταξύ Μυανμάρ και Μπαγκλαντές. Το Δικαστήριο αποφάσισε για Αιγιαλίτιδα ζώνη 12 ναυτικά μίλια, σε νησιά, νησίδες και βράχους. Αλλά, και άλλες παρόμοιες αποφάσεις δικαστηρίων, σχετικές με συστάδες νήσων.

Συνεπώς, έχουμε τόσο αποφάσεις δικαστηρίων, όσο και τη διεθνή πρακτική που στηρίζουν τα εθνικά μας συμφέροντα ότι τα νησιά του Αιγαίου

αποτελούν αδιάκοπη συνέχεια του ελληνικού νησιωτικού και ηπειρωτικού εδάφους και το Καστελόριζο, που ανήκει στο νησιωτικό σύμπλεγμα της Δωδεκανήσου, έχει πλήρη επήρεια. Ας σημειωθεί ακόμη ότι τα Δωδεκάνησα έχουν θαλάσσιες ζώνες, ΑΟΖ και υφαλοκρηπίδα.

Όλοι οι αυτόκλητοι κρατικοί ιθύνοντες, υπερασπιστές των εθνικών μας θεμάτων και ιδιαιτέρως του Αιγαίου, ήταν η αιτία να δημιουργηθεί η ιστορία των γκρίζων ζωνών στις νησίδες του Ελληνικού Αρχιπελάγους, με τη στημένη από τους Αμερικανούς κρίση στα Ίμια. Πολλοί «πολιτικοί» επαναλαμβάνουν σήμερα αυτά που είχε πει ο Σημίτης, οι Αμερικανοί και οι Τούρκοι, δηλαδή, να προσφύγουμε στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης για τις τουρκικές διεκδικήσεις, υπό μορφή πακέτου!!! Και το Αίσχος είναι ότι «Έλληνες» πολιτικοί υπέγραψαν τη Διακήρυξη της Μαδρίτης, το 1997, αναγνωρίζοντας «ζωτικά συμφέροντα» της Τουρκίας στο Αιγαίο. Και σήμερα μιλούν για διαπραγμάτευση, για συνομιλίες και για Χάγη, και μάλιστα σε όλο το πλέγμα της Δωδεκανήσου. «Πιέζονται» να τα διαπραγματευτούνε και να δεχτούνε συνεκμετάλλευση, πριν ασκήσουμε τα κυριαρχικά μας δικαιώματα βάση του Διεθνούς Δικαίου. Αν συμβεί αυτό, θα αποτελέσει προδοσία τέτοιας μορφής που δεν θα μπορεί να περιγραφεί γιατί πλέον η Τουρκία θα πατήσει πόδι αποτελεσματικά στο Αιγαίο, και θα διχοτομήσουν το Αιγαίο με την μορφή του δεδικασμένου. Τα Ίμια ήταν ένα σχέδιο για παραπομπή των «διαφορών» στη Χάγη. Με ποιο δικαίωμα αυτοί οι «κύριοι» προτείνουν παραπομπή θέματος εθνικής κυριαρχίας στη Χάγη; Για να εκχωρήσουμε τμήματα ελληνικής κυριαρχίας; Εκεί θα αποφασίσουν για δημιουργία γκρίζων ζωνών στις νησίδες του Ελληνικού Αρχιπελάγους, λόγω των τετελεσμένων που έχει δημιουργήσει η Τουρκία.

Με την ανύπαρκτη ελληνική αποτρεπτική στρατηγική, τον κατευνασμό και την ενδοτική πολιτική, επιτρέψαμε στην Τουρκία να διεκδικεί το μισό Αιγαίο. Η Τουρκία έχει δημιουργήσει τετελεσμένες πρακτικές και μέσα από διαπραγματεύσεις θα πιεστούμε να εκχωρήσουμε την εθνική κυριαρχία των ελληνικών νησιών. Οι κρατικοί ιθύνοντες δεν φαίνεται να έχουν στρατηγική για να δημιουργήσουν τις ισορροπίες που θα υπερασπίζεται η εδαφική μας κυριαρχία. Εάν πάμε στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης, θα αυτοδικαστούμε με σκληρές αποφάσεις εις βάρος μας.

Επιτακτική, λοιπόν, προβάλλει η ανάγκη της άμεσης απόφασης για το τι πρέπει να κάνουμε για την πατρίδα που βρίσκεται μπροστά στις μεγάλες αναθεωρητικές απειλές. Τα εθνικά μας συμφέροντα απαιτούν να εφαρμόσουμε αυτά που εφάρμοσαν όλα τα κράτη του κόσμου, σύμφωνα με το δίκαιο της θάλασσας.

Πρώτον, να οριοθετήσουμε την εδαφική και θαλάσσια κυριαρχία μας, βάση του Διεθνούς Δικαίου και των καταστατικών διεθνών θεσμών. Να ακολουθήσουμε την πρακτική που έχουν πράξει όλα τα κράτη του κόσμου για την κυριαρχία τους, εφαρμόζοντας τις πρόνοιες της Σύμβασης των Ηνωμένων Εθνών για το δίκαιο της θάλασσας, δηλαδή, ανακήρυξη ΑΟΖ και επέκταση Αιγιαλίτιδας ζώνης στα 12 ναυτικά μίλια. Εάν δεν εφαρμόσουμε τις πρόνοιες του Διεθνούς Δικαίου, θα χάσουμε την μισή επικράτεια.

Δεύτερον, οι κρατικοί ιθύνοντες πρέπει να υπερασπιστούνε την κυριαρχία και την εδαφική ακεραιότητα των νησιών μας, στηριζόμενοι στο άρθρο 121 της Σύμβασης για το δίκαιο της θάλασσας, σύμφωνα με το οποίο δίδεται πλήρης επήρεια στα νησιά, ΑΟΖ, υφαλοκρηπίδα, συνεχόμενη ζώνη, και Αιγιαλίτιδα ζώνη.

Τρίτον, με εσωτερική νομοθεσία, να ανακηρύξουμε μονομερώς και να χαράξουμε τις θαλάσσιες ζώνες (κήρυξη ΑΟΖ και υφαλοκρηπίδα, Αιγιαλίτιδα ζώνη 12 ναυτικών μιλίων) για να καθορίσουμε τα σύνορά μας.

Τέταρτον, θα πρέπει η Ελλάδα να καθορίσει συνορεύουσα ζώνη, Αιγιαλίτιδα ζώνη 12 ναυτικά μίλια και να κάνει οριοθέτηση με τις ευθείες γραμμές βάσης. Οι ευθείες γραμμές βάσης πρέπει να καθοριστούν, μονομερώς, στο Καστελόριζο, με πίνακα γεωγραφικών συντεταγμένων, και να τις καταθέσουμε στον Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων εθνών. Αυτό αποτελεί μονομερές κυριαρχικό δικαίωμα του κάθε παράκτιου κράτους που έχει συνυπογράψει τη Σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών για το δίκαιο της θάλασσας.

Και **πέμπτον**, να κάνουμε συμφωνία οριοθέτησης με την Κύπρο.

Πολλοί μιλούν για προσφυγή στην Χάγη. Εντούτοις, ομονόδρομος είναι να ασκήσουμε τα κυριαρχικά μας δικαιώματα που προβλέπει το Διεθνές Δίκαιο, πριν από κάθε συνομιλία. Η κυριαρχία μας δεν μπαίνει σε κανένα τραπέζι ταπεινωτικών διαπραγματεύσεων.

Επομένως, για την διατήρηση των εθνικών μας συμφερόντων, οι Έλληνες κρατικοί ιθύνοντες δεν έχουν άλλη επιλογή παρά, σύμφωνα με μια ορθολογική εθνική στρατηγική και αποτρεπτική ισχύ, να ασκήσουν τα κυριαρχικά μας δικαιώματα για να αλλάξουν τους συσχετισμούς στο Αιγαίο και να διασφαλίσουν το εθνικό συμφέρον και την εθνική ανεξαρτησία που της παρέχει η διεθνής έννομη τάξη. Υπάρχει ανάγκη για έναν εθνικό στρατηγικό σχεδιασμό και αλλαγή των τετελεσμένων που έχει δημιουργήσει η Τουρκία με το πράσινο φως των μεγάλων δυνάμεων. Η Τουρκία επιδιώκει την αλλαγή του status quo και θέλει το μισό Αιγαίο. Η ελληνική «άρχουσα τάξη» δεν πρέπει να πάει σε εκχωρητικές διαπραγματεύσεις, σε συνομιλίες ή στην Χάγη για την ελληνική επικράτεια. Η Κυβέρνηση πρέπει να χειριστεί το όλο θέμα σε καθαρά εθνικά πλαίσια. Ο κατευνασμός απέναντι στην Τουρκία οδηγεί σε συνεχείς υπαναχωρήσεις με αποτέλεσμα την εκχώρηση ελληνικής κυριαρχίας.

***Νικόλαος Λ. Μωραΐτης. Ph.D.**

Διεθνείς Σχέσεις, Συγκριτική πολιτική.

Εξωτερική Πολιτική των ΗΠΑ, Παγκόσμια πολιτική.

Καλιφόρνια, U.S.A.

Member of International Hellenic Association (USA).

Τα άρθρα που δημοσιεύονται στην ιστοσελίδα του ΙΗΑ εκφράζουν αποκλειστικά τους συγγραφείς – μέλη του ΙΗΑ. Η ιστοσελίδα του ΙΗΑ δεν λογοκρίνει, ούτε επεμβαίνει σε άρθρα – κείμενα των μελών του ΙΗΑ.

INTERNATIONAL HELLENIC ASSOCIATION.

Πηγή : <https://professors-phds.com/>